

РЕШЕНИЕ

№ 1218

гр. София, 25.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 15.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **1111** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ във връзка с чл.149, ал.1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Л. П. П. от [населено място], [улица], [ЕГН], срещу Решение № 1040-21-738/20.12.2019 г. на Директора на Териториално поделение С.-град към Националния осигурителен институт, с което е потвърдено Разпореждане № РП-2-21-00647451/13.09.2019г. и разпореждане № РП-2-21-00647451/14.10.2019г на ръководител на контрола на разходите на ДОО. Жалбоподателят оспорва постановления от административния орган прихващане с насрещно вземане от фондовете на ДОО. Счита, че същото е незаконосъобразно и са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. От Съда се иска да отмени оспорения административен акт. В с.з. жалбоподателят,редовно призован не се представлява.Претендира разноски.
Ответникът - Директорът на ТП С.-град към НОИ, чрез процесуалния си представител юрк.Б. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, с оглед на което моли за отхвърлянето й.Претендира разноски.
Административен съд С.-град, след като обсъди оплакванията в жалбата,писмените доказателства по преписката, становищата на страните и при направената служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.168, ал.1 АПК, намира следното:
С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване

пред съд.

Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В предходното преюдициално съдебно производство – това по адм. Дело №272/2020г на АССГ- 66-ти състав с влязло в сила решение на ВАС от 10.06.2021г по адм. Дело № 3524/2021г е отхвърлена жалбата на П. против решение № 1040-21-659/06.12.2019г на директора на ТП на НОИ С. град,в частта, с която е потвърдено разпореждане № 214-00-4136-5 от 20.06.2019г на ръководителя на осигуряването за безработица.С последното е рапоредено П. да възстанови недобросъвестно полученото обезщетение за безработица в периода 14.07.2016-18.09.2016г.Със същото решение е оставена без разглеждане касационната жалба на ТП на НОИ С. град за против потвърждаващото решение на Директора по повод жалбите срещу разпореждане № 214-00-4136-3 и 4 от 20.06.2019г на ръководителя на осигуряването за безработица,с първото от които е отменено разпореждането за отпускане на ПОБ,а с второто е отказано отпускането на обезщетение.Тези разпореждания бидейки отменени от първоинстанционния съд тепърва ще бъдат разглеждани от органите по осигуряването ,но същите не влияят на правния спор понастоящем.

В рамките на съдебното производство по молба на жалбоподателя бяха събрани писмени доказателства- от органите по приходите и от органите по осигуряването.

От констатациите от извършените от ТД на НАП – С., Изпълнителна агенция „Главна дирекция по труда“ и ТП на НОИ – С.-град проверки е установено, че няма данни за подавани от работодателя [фирма] годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО и годишни финансови отчети за 2015 г. и 2016 г., както и че след настъпилата на 15.07.2016 г. смърт на управителя, в Търговския регистър (ТР) липсва информация за управляващ и представляващ дружеството. Наследниците на управителя са декларирали, че „нямат представа, че тяхната майка е имала фирма“ и не са упълномощавали никого да представлява дружеството. В ТР няма данни след смъртта на едноличния собственик на дружеството наследниците да са поискали да продължат дейността, съгласно чл. 157, ал. 1 от Търговския закон (ТЗ), нито данни за друго правопримемство. Няма и данни за преведени осигурителни вноски за ДОО за времето от 23.06.2016 г. до 14.07.2016 г. Липсата на доказателства за осъществявана от дружеството търговска и стопанска дейност през този период, включително и за реализирани приходи, изключва осъществяването на трудова дейност в негова полза от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не са били дължими.

Разпорежданията са издадени след служебното заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. на Министъра на финансите на подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Производствата по даване на задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, както и по служебно заличаване на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, се развиват и протичат между компетентния орган – НОИ, и техния адресат - съответния работодател, осигурител, като участие на осигуреното лице не е предвидено в регламентиращите ги специални разпоредби.

Цялостният анализ на събраните доказателства и наличните данни

обосновават извода, че лицето не е извършвало трудова дейност в полза на дружеството през процесния период. С оглед гореизложеното може да се направи обоснован извод, че след като реално не е осъществена трудова дейност, не е възникнало и осигурително правоотношение с произтичащото от него право на обезщетение и П. не попада в кръга на осигурените лица по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО. Не е налице една от предпоставките по чл. 54а от КСО за възникване на правото на парично обезщетение за безработица.

Съгласно чл. 114, ал. 1 от КСО недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили. След като жалбоподателката не е полагала труд и не е упражнявала трудова дейност при търговеца – работодател, и въпреки това е заявила получаване на парично обезщетение за безработица и го е получавала за процесния период, тя е действала недобросъвестно.

В КСО не се съдържа легална дефиниция за понятието „добросъвестност” при получаване на осигурителни плащания. С оглед общите принципи на правото, за добросъвестно получени осигурителни плащания следва да се считат тези, за които осигуреното лице е имало съзнанието и субективното убеждение, че му се дължат. Недобросъвестно ще е лицето, което е знаело или предполагало, че няма право да получи съответното плащане..

Няма спор, а и от данните по преписката и оспорването от страна на П. пред съда се установява, че същата е била уведомена за издаването на разпореждане № РП-2-21-00647451/13.09.2019г, което ѝ е връчено на 25.09.2019г и разпореждане № РП-2-21-00660198/14.10.2019г, което ѝ е връчено на 01.11.2019г. В тях изрично е посочено, че по силата на закона- чл.117а ал.1 от КСО е допуснато предварителното му изпълнение. Съгласно чл.114 а ал. 1 КСО върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по този кодекс, не могат да се налагат запори по реда на [Гражданския процесуален кодекс](#) и [Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#) или да се извършват други удържки освен за задължения към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на [чл. 114, ал. 5](#). Последната разпоредба дава възможност дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3 и 4/ 14 дни от връчването/, да подлежат на принудително изпълнение по реда на [чл. 110, ал. 5, т. 1](#) от този кодекс или по реда на [Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#), или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението. В този ред на мисли първоначалното разпореждане от 19.06.2019 г е връчено на 28.06.2019г, в срока за доброволно изпълнение не е погасено изцяло задължението, поради което и към дата 13.09.2019г и 14.10.2019г Л. П. има изискуемо вземане от ДОО в размер на 1070,08лв, представляващо парично обезщетение за безработица по чл.54б от КСО за м. август 2019г и изискуемо вземане от ДОО в размер на 481,92лв, представляващо парично обезщетение за безработица по чл.54б от КСО за м. септември 2019г и задължение към ДОО в размер на 1523,05лв. С оглед разпоредбата на чл.114 ал.5 от КСО след като остатъкът от задължението по разпореждане № 214-00-4136-5/20.06.2019г не е погасен доброволно в определения

съгл. Чл.114 ал.3 и 4 КСО срок,не е било разсрочено по чл.116 от КСО и е установено изискуемо вземане на Л. П. към ДОО ,представляващо парично обезщетение по чл.54б от КСО,то длъжностното лице в съответствие със закона е издало оспореното разпореждане за прихващане.В този ред на мисли при допуснато по силата на закона предварително изпълнение на разпореждането за възстановяване на недобросъвестно получени суми,обстоятелството,че същото е оспорено по административен и съдебен ред не поражда основание за незаконосъобразност на извършеното прихващане с оспореното разпореждане от 13.09.2020г и от 14.10.2019г.Това е така,тъй като законодателят е предоставил засилена правна защита на вземанията на ДОО.Действително прихващането е с обезщетение за безработица,но несеквестрируемостта на това вземане отпада съгл. Чл.114а от КСО,тъй като установеното задължение на П. е към ДОО и представлява неоснователно получено парично обезщетение за безработица.Отделно от изложеното неуведомяването на жалбоподателката за намерението на вискателя да извърши прихващане по аргумент от чл.105 от ЗЗД не влече след себе си незаконосъобразност на атакуваното разпореждане,тъй като съгласието на жалбоподателката е ирелевантно за извършеното прихващане.

Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Ето защо и оспореният административен акт е постановен в съответствие със действащия към момента на съставянето му закон.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата срещу него да се отхвърли като неоснователна.Предвид изхода на спора на ответника се дължат разноски за юрисконсулт съгласно НзПП в размер на 150 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172 от Административно-процесуалния кодекс,Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. П. П. от [населено място], [улица], [ЕГН],срещу Решение № 1040-21-738/20.12.2019 г. на Директора на Териториално поделение С.-град към Националния осигурителен институт, с което е потвърдено Разпореждане № РП-2-21-00647451/13.09.2019г. и разпореждане № РП-2-21-00647451/14.10.2019г на ръководител на контрола на разходите на ДОО. ОСЪЖДА Л. П. П. от [населено място], [улица], [ЕГН] чрез адв.Ч. да заплати на Директора на Териториално поделение С.-град към Националния осигурителен институт сумата от 150 лв разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ :